

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci **žalobce: N. P. H.,** zastoupeného Mgr. Markem Hylenou, advokátem se sídlem v České Třebové, Staré nám. 15, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra**, **se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3**, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 24 Az 2122/2003, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 9. 2003 č. j. OAM-4316/VL-07-05-2003, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 3. 2004 č. j. 24 Az 2122/2003 – 18,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 11. 3. 2004 č. j. 24 Az 2122/2003 - 18 zamítl žalobu podanou žalobcem (dále i „stěžovatel“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 9. 2003 č. j. OAM-4316/VL-07-05-2003, kterým byla žádost žalobce o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V odůvodnění rozsudku krajský soud shrnul skutková zjištění ve věci a uvedl, že důvody uplatněné žalobcem nejsou podřaditelné pod žádný z důvodů pro udělení

azylu a žalovaný proto nepochybil, jestliže žádost žalobce zamítl jako zjevně bezdůvodnou. Podle názoru krajského soudu měl žalovaný dostatečné podklady k tomu, aby zjistil úplně skutkový stav, a mohl posoudit důvodnost či nedůvodnost žádosti žalobce. Ekonomické potíže Vietnamu postihují obyvatelstvo této země jako celek a dopad na jednotlivce nelze posoudit jako pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Krajský soud proto zamítl žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen "s. ř. s.").

Proti citovanému rozsudku podal stěžovatel včas kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel především tvrdí, že při veškerých jednáních s orgány České republiky ve věci udělení azylu se odvolával na to, že byl ve Vietnamské socialistické republice nucen k vojenské službě se zbraní, což odporuje jeho náboženskému a morálnímu přesvědčení. Dále se odvolával na skutečnost, že se ve vlasti účastnil protikomunistických a protivládních protestů, a z tohoto důvodu má obavu, že by za takto projevené politické názory mohl být nedemokratickým komunistickým režimem ve vlasti diskriminován. Stěžovatel také namítá, že ve vlasti byl v podstatě nucen k velmi těžké až otrocké práci na poli, a to bez jakýchkoliv práv zaměstnaného člověka v civilizovaném světě. I přes to, že pracoval i více než 12 hodin denně, jeho výdělek mu nestačil ani na zajištění nejzákladnějších životních potřeb. Přesto se domnívá, že ekonomické důvody uváděl pouze jako podpůrné, a tvrdí, že má odůvodněný strach z pronásledování, a to z důvodu náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož má občanství, tedy splňuje podmínky pro poskytnutí azylu dle § 12 zákona o azylu. Podle názoru stěžovatele žalovaný stejně jako krajský soud dostatečně nezkoumal skutkovou podstatu věci, krajský soud měl rozhodnutí žalovaného zrušit pro jeho nepřezkoumatelnost a nesrozumitelnost, pokud tak neučinil, je jeho rozsudek také nepřezkoumatelný. Stěžovatel navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost kasační stížnosti, neboť má za to, že jak jeho rozhodnutí, tak napadený rozsudek byly vydány v souladu s právními předpisy, odkazuje na správní spis ve věci, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatel učinil během správního řízení. Žalovaný dále uvádí, že stěžovatel v průběhu správního řízení vůbec netvrdil, že je v zemi svého původu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti či příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, zmiňoval pouze ekonomické potíže a snahu o legalizaci pobytu. V kasační stížnosti pak stěžovatel nově uvádí, že byl ve vlasti nucen k vojenské službě a že se účastnil protivládních protestů, nevysvětluje však, proč tyto skutečnosti neuplatnil již v řízení před správním orgánem. Žalovaný považuje kasační stížnost za nedůvodnou a navrhuje ji zamítnout.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že stěžovatel podal dne 30. 8. 2003 žádost o udělení azylu, ve které uvedl jako její důvod skutečnost, že ve Vietnamu již nikoho nemá, měl tam velké ekonomické problémy, je tam bída, přijel do České republiky, aby zde mohl žít a vydělávat si na živobytí, chtěl by zde žít legálně. Stěžovatel rovněž uvedl, že vojenskou službu nikdy nevykonával, nebyl povolán. V případě návratu do vlasti se obával, že ho postihne bída a bude mít hlad. Žádost stěžovatel stvrdil svým podpisem. V pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu ze dne 9. 9. 2003 stěžovatel uvedl, že je vietnamské národnosti a bez náboženského vyznání, a podrobněji popsal své ekonomické problémy

ve vlasti. Jako bezprostřední příčinu svého odchodu z Vietnamu stěžovatel uvedl, že měl dlouhodobě ekonomické potíže a dozvěděl se, že převaděči vezou lidi do Ruska, proto prodal dům, aby měl peníze a vycestoval. Stěžovatel také uvedl, že ve vlasti neměl problémy se státními orgány, policií, soudy či jinými státními orgány, a přisvědčil, že důvodem jeho žádosti o udělení azylu byly ekonomické potíže ve vlasti a snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. Na závěr stěžovatel svým podpisem stvrdil, že byl seznámen s obsahem protokolu o pohovoru ze dne 9.9.2003, souhlasí s ním a nežádá doplnění ani změny.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 12 zákona o azylu se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je buď pronásledován za uplatňování politických práv a svobod a nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Žádost o udělení azylu lze zamítnout jako zjevně nedůvodnou v případech taxativně vymezených v ustanovení § 16 odst. 1 zákona o azylu. Podle § 16 odst. 1 písm. g) téhož zákona se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 téhož zákona.

Stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Ze správního spisu však jednoznačně vyplývá, že v rámci správního řízení o udělení azylu nevyšlo najevo, že by se stěžovatel ve státě původu musel důvodně obávat pronásledování za uplatňování politických práv a svobod nebo pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Stěžovatel jako důvody pro udělení azylu uváděl toliko své značné ekonomické potíže ve vlasti a snahu legalizovat si pobyt na území České republiky, tedy důvody, které nelze podřadit pod ustanovení § 12 zákona o azylu. Žalovaný tak zcela správně aplikoval ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu a krajský soud správně projevil s jeho postupem souhlas. Nejvyšší správní soud se s přijatým závěrem ve věci ztotožňuje a neshledal oprávněným důvod podání kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Co se týče nedostatečně zjištěného skutkové stavu a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného a rozsudku krajského soudu, Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaný provedl ve věci řádné dokazování, když pro rozhodnutí si opatřil dostatek podkladů (vycházel především z tvrzení stěžovatele uváděných v žádosti o udělení azylu a v pohovoru k důvodům žádosti), na jejichž základě zjistil přesně a úplně skutkový stav věci, který rozebral v kontextu platné právní úpravy a dospěl k závěrům uvedeným v rozhodnutí. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného obsahuje podrobný popis průběhu řízení o udělení azylu, právní a skutková zjištění ve věci, hodnocení důkazů a konečná stanoviska, a splňuje náležitosti požadované ustanovením § 47 odst. 3 správního řádu. Rovněž krajský soud vycházel z dostatečných podkladů potřebných pro rozhodnutí, ve věci provedl řádné dokazování a dospěl ke stejným právním závěrům jako žalovaný. V napadeném rozsudku se dostatečným způsobem vypořádal se všemi žalobními námitkami stěžovatele, přičemž neshledal stěžovatelem tvrzené nedostatky a porušení, odůvodnění rozsudku poskytuje dostatečnou

skutkovou a právní oporu jeho výroku. Nejvyšší správní soud proto shrnuje, že skutková podstata, z níž žalovaný i krajský soud v rozhodnutích vycházely, má oporu ve spisech, a ve věci nebyla shledána vada řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ani nepřezkoumatelnost rozhodnutí dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s.

V kasační stížnosti stěžovatel dále namítá, že při všech jednáních s orgány České republiky ve věci udělení azylu uváděl, že byl ve vlasti nucen k vojenské službě se zbraní, a že se zúčastnil protikomunistických a protivládních protestů. Uvedené tvrzení však odporuje obsahu předloženého soudního spisu (jehož součástí je i správní spis), z něhož naopak vyplývá, že citované skutečnosti stěžovatel neuvedl v žádosti o udělení azylu, kterou podal a podepsal dne 30. 8. 2003, ani v pohovoru k této žádosti, o němž byl pořízen protokol, který stěžovatel podepsal dne 9. 9. 2003, a ani v podané žalobě podepsané dne 26. 9. 2003. Je evidentní, že stěžovatel citované skutečnosti nově namítá až v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. Proto k výše uvedeným skutečnostem, o nichž se stěžovatel nezmínil v řízení u žalovaného ani v řízení u krajského soudu, a které uplatnil teprve v kasační stížnosti, nelze přihlížet.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl dle § 110 odst. 1 s. ř. s.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. dubna 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu